

Waarom een Schapendoes?

Een Schapendoes is een vriendelijke vrolijke, spontane, op mensen gerichte familie hond. Je doet ze geen groter plezier dan dat ze de hele tijd bij je in de buurt mogen zijn. Wij hebben er 6 en zij geven ons ontzettend veel plezier.

Reu of teef ?

Als u wilt kiezen tussen een reu en een teef kan deze informatie u misschien helpen.

Reuen en teven verschillen niet zoveel bij Schapendoezen. Reuen zijn over het algemeen iets groter, gemiddeld tussen de 46 en 50 cm. Teven zijn meestal tussen 42 en 48 cm.

Schapendoesreuen zijn over het algemeen geen dominante honden, zij hebben een gelijkmatiger humeur dan teven. Soms kunnen ze zich als een macho gedragen maar bedenk dan wel dat onder dat stoere uiterlijk een klein hartje zit. Een reu kan ondoordacht en impulsief zijn maar wij kennen een aantal ontzettend sociale aanhankelijke stabiele reuen die, omdat ze geen last van loopsheden hebben, wat minder hormoongestuurd zijn. Een veel gehoorde klacht over reuen is dat zij graag hun poot optillen tegen elke boom. Maar daar bent u als opvoeder toch zelf bij?

Uiterlijk zijn reuen vaak wat imposanter en hebben zij een langere vollere vacht.

Teven zijn gemiddeld eens in zeven maanden loops. Dit zult u ook in haar gedrag merken. Zij kan dan wat wispelturiger zijn en prikkelbaarder reageren. Als een teefje niet gedekt wordt kan zij schijnzwanger worden.

Een teefje is vaak wat kleiner en lichter gebouwd.

De algemene rasstandaard van de Schapendoes, officieel “Nederlandse Schapendoes”, is:

De Schapendoes is een lichtgebouwde, langharige hond met een hoogte van 40 – 50 cm. De schofthoogte van een reu ligt tussen de 43 en 50 cm en een teef tussen de 40 – 47 cm.

Aangezien de Schapendoes meer galoppeert dan draaft, moet het gangwerk lichtvoetig en verend zijn. Ook moet de Schapendoes goed kunnen springen, wendbaar en snel zijn en een groot uithoudingsvermogen hebben. Onze kinderen noemen ze vaak “Skywalkers”.

Een Schapendoes is van nature nieuwsgierig, niet bang en vals, is intelligent en kan zelfstandig handelen. De uitdrukking van de ogen is vrijmoedig, eerlijk en levendig, hetgeen zeer karakteristiek voor dit ras is. (kijk hem/haar aan en je valt ervoor)

Door de overvloedige beharing lijkt het hoofd groter en breder dan dat het is. De schedel is bijna plat met een matige groef en sterke wenkbrauwbogen. De schedel is breed ten opzichte van de lengte. De snuit is korter dan de afstand tussen de stop en het einde van de achterhoofdsknobbel. De neuslijn ligt iets lager dan de schedellijn en de stop verloopt geleidelijk. Daarnaast zijn er sterk uitspringende jukbeenderen waarbij de snuit diep en breed eindigt en nauwelijks versmalt. Kijk je van opzij, dan moet je bij een gesloten mond de onderkaak duidelijk kunnen zien.

De ogen zijn vrij groot en rond, liggen normaal in de oogkassen en zijn meer vooruit dan van opzij geplaatst. De kleur van de ogen is bruin, waarbij je niet het gevoel mag hebben dat het zwart is, het oogwit mag alleen zichtbaar zijn bij sterk opzij kijken.

De Schapendoes heeft een normaal ontwikkeld scharend gebit.

De oren zijn vrij hoog aangezet, hangen los langs en niet tegen het hoofd. De oren zijn niet groot en vlezig. Ze zijn lang behaard en beweeglijk en mogen niet boven de schedellijn uitkomen.

Het hoofd wordt door een krachtige hals hoog gedragen.

De Schapendoes is iets langer dan dat hij/zij hoog is, heeft een licht geraamte dat buigzaam en veerkrachtig is. De ribben zijn matig tot goed gewelfd en lopen ver door naar achteren. De borst ligt diep en de buiklijn is niet ver opgetrokken. De ruglijn toont een welving in de sterk gespierde lendenen.

De voorbenen staan recht en hebben een lichte botstructuur. De voorhand moet goede hoekingen en voorborst tonen. De voormiddenvoet is veerkrachtig. De Schapendoes heeft een goed hellend bekken waarbij de achterbenen in de sprong matig gebogen en goed gespierd zijn. De hakken zitten laag. De voeten zijn groot en veerkrachtig en hebben een brede ovaalvorm. De tenen zijn aaneengesloten, de kussens zijn dik en verend met ruim haar ertussen. De Hubertusklaauw is toegestaan.

*(Een **Hubertusklaauw**, ook wel wolfsklaauw, is een rudimentaire vijfde teen aan de binnenzijde van de achterpoot zit net boven de voet en bestaat vaak alleen nog uit een nagel en één of enkele teenkootjes zonder normale verbinding met de poot.)*

De staart van een Schapendoes is lang, goed behaard en bevederd, zijn manier van dragen is kenmerkend voor de Schapendoes. Bij rust hangt de staart naar beneden, bij draf wordt hij weer vrij hoog en licht gebogen gedragen en gaat duidelijk heen en weer. Loopt de Schapendoes in galop, dan strekt de staart zich waterpas. Tijdens het springen dient de staart onmiskenbaar als roer. Wordt zijn/haar aandacht gevraagd, dan is de staart sterk geheven. De staart mag nooit stijf over de rug worden gedragen.

De Schapendoes heeft een geduchte kuif, snor en baard met een dichte vacht en voldoende ondervacht. De beharing is minstens 7 cm lang op de achterhand. De haren groeien dicht op elkaar en zijn dun en droog, vooral niet zijdeachtig. De vacht heeft de neiging als hij lang is, in plukjes van elkaar te gaan staan waardoor hij/zij voornamelijk aan de achterkant een grote omvang krijgt. Duidelijk krulhaar of kroeshaar is niet toegestaan. Alle kleuren van het haar zijn toegestaan, de voorkeur ÂÂÂ gaat uit naar blauwgrijs tot zwart.

Vandaag de dag kan een Schapendoes nog steeds gebruikt worden voor het hoeden van schaapskudden op schaapsweiden gelegen in rustige eenzame gebieden van het land.

Een Schapendoes, valt bij een groepsindeling onder groep 1, voor Herdershonden en veedrijvers, ook vallen ze hier onder sectie 1, Herdershonden zonder verplicht werkdiploma. Een Schapendoes is in karakter, ziel en lichaam een Herdershond.

Geschiedenis:

Rond 1900 kwam de Schapendoes veelal voor waar heide en schaapskudden waren. Zij werden geprezen voor het moeiteloze plezier en intelligentie waar hij/zij zijn/haar werk verrichtte. De Schapendoes behoort tot de groep van langharige herdershonden met een dicht behaard hoofd. Is verwant aan de Bearded Collie, de Pull, de Owczarek Nizinny, de Bobtail, de Briard, de Bergamasco en de Duitse Schafpudel van de variëteit die in Hessen, Odenwald en in het Nederrijn gebied voorkomt. Deze op elkaar gelijkende honden zijn verkleinde mutaties van de Berghonden.

Kynoloog P. Toepoel is de grondlegger van het ras "De Nederlandse Schapendoes". Tijdens de 2e Wereldoorlog wist hij interesse te kweken voor dit ras. Gedurende deze periode was de Schapendoes bijna verdwenen en na intensief speurwerk, vond hij schapendoezen en gebruikte ze of liet ze gebruiken voor de fok. De vereniging 'De Nederlandse Schapendoes' werd in 1947 opgericht waarbij het ras in 1952 voorlopig werd erkend door de Raad van Beheer. In 1954 werd de standaard vastgesteld en werd het ras opgenomen in het Stamboek. De definitieve erkenning volgde in 1971, waarna alleen nog maar gefokt werd met geregistreerde Schapendoezen.

In 2009 is er, naast de vereniging "De Nederlandse Schapendoes", een Schapendoesclub

opgericht door een aantal liefhebbers en samenwerkende fokkers dat is ingeschreven bij de KvK op 19-08-2009 en sinds 11 mei 2010 erkend door de Raad van Beheer. Doelstelling van de Schapendoesclub is o.a. dat ervaren fokkers bereid zijn om hun kennis te delen met anderen. De aangesloten fokkers, fokken uitsluitend met gezonde honden in het bezit van een stambomen die aan de F.C.I. standaard voldoen met het doel, het fokken van een fijne gezonde familie hond.

